

Forslagene i saa Henseende, som den højtærede Finansminister og den højtærede Forsvarsminister har fremsat, har vi som bekendt fuldt ud tiltraadt. Det er den ekstraordinære Militærudgiftsnedsettelse, som skulde overføres til Kommunerne. Men det er jo ikke tilstrækkeligt, bortset fra, hvor langt man kommer ad den Vej. Selv om man kommer helt til Ende, til Gennemførelse af det fulde Forslag, er det jo ikke tilstrækkeligt, thi Kommunernes Stilling vil i den kommende Tid blive saa vanskelig, at man fra mange forskellige Sider maa søge at tilvejebringe Midler for at kunne komme dem til Hjælp. Jeg skal — næstefter at henvise til, at Indtægterne jo overalt i Kommunerne vil gaa ned paa samme Maade, som den højtærede Finansminister regner med, at Statens Indtægter vil gaa ned — henvise til det særlige Forhold, som anmeldte sig først nede fra Sønderjylland, nemlig at der er Kommuner, hvor et overvejende Flertal af tidligere Skatteydere vil nødsages til at angive, at de ingen Indtægt har haft; man har nævnt Eksempler paa Kommuner, hvor der næsten ingen Skatteydere bliver tilbage, der overhovedet kan angive Indtægt. Saa grelt vil Forholdet naturligvis ikke stille sig i den øvrige Del af Landet, men naar man har set Beretningerne om Landbrugets Rentabilitet i denne Tid, naar man har set Driftsbureauets Beregninger af, hvor mange Landbrugere der overhovedet slet ingen Løn faar for deres Arbejde i Virksomheden, saa vil man kunne forstaa, at der mange Steder vil være mange Landbrugere, som ikke kan komme til at opgive en Indtægt. En Del af Kommunernes samlede Udgift skal jo imidlertid lignedes paa den Indtægt, der er til Stede, foruden det, som falder paa den faste Formue, og naar denne Indtægt nu falder paa et Faatal af fast lønnede, af forretningsdrivende og andre saadanne Mennesker, et Mindretal maaske — i de Kommuner i Sønderjylland, der først har rejst Spørgsmaalet, er der jo næsten slet ingen —, ja, saa vil den Skattebyrde, som tidligere har hvilet paa alle Kommunens Beboere, men som nu bliver trængt sammen paa en ganske lille Kreds, blive aldeles umulig at bære for disse. Overfor disse Kommuner vil det være aldeles nødvendigt, at man har reserveret særlig

Hjælp, thi der kan ingen som helst Mulighed være for disse Kommuner for at undgaa en Katastrofe, hvis man ikke har en saadan Hjælp. Det er ogsaa derfor, at vi under vor Beskæftigelse med det af den højtærede Finansminister fremsatte Forslag om Formueafgift saa bestemt har hævdet, at væsentlige Dele af denne Formueafgift maa reserveres Kommunerne til Skattelettelser, og jeg maa sige, at jeg forstaaer ikke, at Partiet Venstre vil modsætte sig en Formueafgift til dette Formaal, naar Forslaget bliver saaledes affattet, at det bliver en Afgift for den Formue, der har tjent ved Pariteten, den, der, som Statsministeren sagde, havde haft Fordel ved denne. Og for nu ikke at henholde mig til en Autoritet, som Venstre ikke paa nogen Maade vil bøje sig for — ja, det er maaske snarere de Konservative, der burde tage sig, hvad jeg nu vil sige, til Efterretning, thi jeg omtaler et af deres Medlemmer i Københavns Borgerrepræsentation —, saa vil jeg nævne, at Dr. polit. Frants Pio i den sidste Fase af Paritetspolitikken udgav et Skrift, der hed „Valutakrisen i en Nøddeskal“. Han argumenterer i denne Pjece for en Stabilisering, og han paaviser, hvorledes meget store Dele af Befolkningen, visse Formueejere, vil faa en direkte Gave af Staten ved Kronens Opførelse til Pari; han gaar ud fra, at ca. 80 pCt. af disse bestemte Formueejere vil faa en direkte Statsgave i Kraft af Paritetspolitikken. Hvis de ærede Medlemmer af Venstre vilde læse denne Pjece, som er særdeles klar, tror jeg ogsaa, de vilde se, at der her virkelig er Tale om en Statsgave. Det er det samme, som „Aalborg Amtstidende“ havde Øje for, den Gang det først fremsatte Forslag om, at man skulde have en Skat paa Formuer, der vandt ved Kronens Stigning, og det var det samme, det ærede Medlem Hr. Kragh havde Øje for, da han i Randers sagde, at de, der havde tjent paa Pariteten, skulde medvirke til at hjælpe Samfundet under denne Nød. Naar Forholdet er det, at man tilvejebringer en Formueafgift, der saa klart, som det er muligt, i Princippet kommer til at hvile paa dem, der kun har tjent paa Pariteten, saa forstaaer jeg ikke, at man ikke skulde kunne opnaa Overensstemmelse her i Tinget og i det andet høje Ting om at paalægge en saadan Afgift for at komme de